

KORONATOR (11) *sb m*

Wszystkie o jasne; -a- (10), -a- (1) GórniRozm.

sg N koronator (6). ◇ G koronatora (4). ◇ I koronatorem (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Ten, kto dokonuje koronacji, biskup nakładający koronę na głowę monarchy podczas koronacji [czyj] [w tym: G pron i sb (7), ai poss (3), pron poss (1)] [coronator Lac sr] (11) : Takież też/ chcemyli zbudować Krolestwo Polskie/ mieymyż Krolá: á chcemyli mieć w Polźce Krolá/ mieymyż Káplaná Koronathorá iego OrzRozm Fv; Arcybiskup Gnieźniński/ nie iełtci poddanym Królá Polkiego/ ále iełt Koronator iego OrzQuin S2, X3v; GórniRozm C2v.

Wyrażenie: »koronator krola, krolewski« [szyk 5 : 1] (3 : 3): Królá mieć chcą/ á Káplaná Królewkiego koronatorá/ mieć w Polźce nie chcą OrzQuin C4v, A3, V3, V4, Aa3 [2 r.].

Szereg: »krol i koronator« (1): Bo Vniuerfitas Polka/ w której fye zamykaią [...] Tak ftarzy iako y młodzi/ Kmiecie/ Mieczczanie/ Ziemianie/ Pánowie/ Król/ y Koronator iego Káplan. OrzQuin D.

RS